



И. М.

Когато вулканитѣ изригватѣ

Единъ прочутъ професоръ-геологъ се бѣ изкачилъ презъ 1872 г. на вулкана Везувий, за да може отблизу да наблюдава неговото изригване. Срѣдъ градушка отъ огнени камъни и отровни пѣри, професорътъ изучилъ тайнитѣ на вулкана и всичко онова, което става въ него. По-късно той написалъ една книга, въ която ето що разказва :

— Всичко около кратера на вулкана бѣше влажно, горещо и на нѣкои мѣста димѣше. Често отъ дълбочинитѣ му излизаше пѣра и се чуваше силно свирене. Постепенно свиренето се засилваше, обрѣщаше се въ гърмежъ и цѣлиятъ кратеръ се разтърсваше. Веднага следъ това изригваха горещи камъни, които падаха по ржба на кратера или обратно въ гърлото му. Пѣритѣ, които излизаха следъ това, покриваха като гжста мъгла устието на кратера. Отъ странитѣ му земята се пукаше и кипяща лава протичаше по склона на планината. За да можемъ да наблюдаваме по-добре, ние се изкачихме върху една огромна скала, на която отъ дветѣ страни протичаше лавата. Отъ тамъ виждахме добре, какво става около кратера : бликането на лавата отъ пукнатинитѣ и непрекъснатото изригване на огненитѣ камъни. Настана вечеръ и лавата почна да свѣти като нажежено желѣзо. Не следъ много вѣтърътъ, който разнасяше далечъ отъ насъ горещината и пѣритѣ на лавата, се обърна, и ние трѣбваше да напуснемъ нашата скала, ако не искахме да се задушимъ. Грохотътъ и гърмежитѣ се засилваха все повече, а лавата заграждаше вече пжтя ни за връщане.